

selv de andre partier begyndte at forstå det og tilslutte sig det.

Maj 1976-seancen gentog sig. Socialdemokraterne skulle ikke have noget af, at et fremskridtsforslag blev vedtaget. Derfor fik de de andre partier overtaget til at nedsætte en kommission, se udvalgsberetning af 30. april 1980 (tillæg B spalte 755). Presset på socialdemokraterne var imidlertid så hårdt, at de blev nødt til at love, at »udvalget må afslutte sit arbejde så betids, at et eventuelt lovforslag på grundlag af udvalgets arbejde kan fremsættes i januar 1981.« De konservative, der hørte til dem, som ministeren narrede, tilføjede, at de »havde fundet det ønskeligt, om udvalgets kommissorium havde omfattet undersøgelse af det hensigtsmæssige i at etablere en ordning, hvorved mindretals opfattelser optages i kendelser afsagt af ligningskommissioner og skatteråd, idet det ikke findes tilfredsstillende, om der alene gives adgang til optagelse af mindretals opfattelser i kendelser afsagt af landsskatteretten. Mindretallet finder, at en sådan videre undersøgelse af forholdene måtte kunne nås inden for den fastsatte tidsfrist for afslutning af udvalgets arbejde.« I et udførligt beretningsbidrag udtrykte fremskridtspartiet sin skepsis over for de andre partiers holdning. Udtalelsen lød:

»Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget fremhæver, at spørgsmålet om dissenser i landsskatteretskendelser nu har været udførligt drøftet i 22 år, uden at der er sket fremskridt. I hele denne periode har der været bred enighed om, at ordningen bør gennemføres, når lige bortses fra nogle kredse af forbenede anti-skatteborgere, som mener, at dissensoffentliggørelse er en uting, fordi det skulle kunne svække myndighedernes optræden med knusende autoritet over for de undergivne.

De nævnte kredse har været så højt placerede, at de igennem alle 22 år med held har kunnet sabotere indførelsen af dissensordning.

Når spørgsmålet er brændt på, har de henvist til, at der må nærmere undersøgelser til, og så er folketingsflertallet blevet optaget af andre sysler, og set med den pågældende hårde embedsmandskernes øjne er faren drevet over.

Med disse erfaringer in mente nærer mindretallet dyb skepsis over for flertallets ønske om at afgive beretning. Umiddelbart ligger der jo heri kun én eneste ting, nemlig at det lovforslag, som var ved at samle flertal, nu bortfalder.

Om sagen så vil gå i glemmebogen eller der på ny kunne samles flertal i samlingen 1980-81 eller senere, er i bedste fald usikkert. Samles flertallet, skal man på ny begynde den lange vej igennem

folketinget, og med det held, sabotagen har haft gennem årene, må det befrygtes, at det heller ikke næste gang vil lykkes at få klaret spørgsmålet.

Sagligt er der ingen grund til yderligere undersøgelser. Der er tale om et meget begrænset og let overskueligt spørgsmål, som – også på adskillige andre områder end landsskatterettens – har været genstand for indgående belysninger i teorien og praktiske erfaringer gennem mange mennekealdre.

For ikke at falde i den grøft, man er kommet med med det vældige opbud af i forvejen travlt optagne medlemmer i ministerens syltekrukkeudvalg, har mindretallet været villigt til at forsyne lovforslaget med et ændringsforslag om, at ikrafttræden først skal finde sted f. eks. den 1. april 1981. Inden for de af lovforslaget udformede elastiske rammer ville der derefter være rigelig tid til, at et handledygtigt udvalg kunne fungere og få udformet nøjagtige tekniske regler til indsættelse i landsskatterettens forretningsorden i god tid før 1. april 1981.

Alle momenter i flertallets argumentation, der kunne tænkes at indeholde et skin af saglighed, ville hermed være imødekommet, men der ville samtidig være sikkerhed for, at ordningen virkelig trådte i kraft, medmindre der blev samlet et flertal før 1. april 1981 for at undgå den. Nu er situationen den omvendte.

Selv om det altså er med den dybeste skepsis, mindretallet har iagttaget flertallets manøvrer, er det selvsagt mindretallets håb, at dets skepsis for en gangs skyld kan blive gjort til skamme, og det håber altså, at det røre, der nu er skabt om sagen, vil have en sådan styrke, at det trods alt ikke kan lykkes retssamfundsmodstanderne også at holde deres skanse på dette område.«

Som altid, når fremskridtspartiet foruddiskuterer en fremtidig udvikling, fik vi også ret denne gang. Den 9. september 1980 meddelte det nedsatte udvalg, at det ikke ville overholde den fastsatte tidsfrist.

Denne foragt for folketinget i en sagligt formuleret, fuldt gennemarbejdet sag må der skarpt tages afstand fra.

Derfor genfremsættes herved L 99.

Som anført går dets krav ikke videre end den dissensordning, som var gældende ved højesteret i godt en snes år op til 1958, men forslaget er sådan udformet, at det ikke hindrer landsskatteretten i på et eller andet tidspunkt selv at nå frem til 1958-stadiet med navneangivelse af de enkelte retsmedlemmers vota.